

“Tot ho puc en Aquell que em conforta”

Hi ha moments en la vida en els que ens sentim contents, plens de força i tot ens sembla fàcil i lleuger. Altres vegades ens sentim aixafats per les dificultats que amarguen els nostres dies. Pot ser degut a petits fracassos quan hem intentat estimar al que està el nostre costat o a la impossibilitat de compartir amb els altres el nostre Ideal de vida.

NO ENS SENTIM SOLS

El que més ens pesa en aquestes circumstàncies és sentir-nos obligats a afrontar sols les proves de la vida i no trobar el recolzament de qui ens pot ajudar.

Poques persones com l'apòstol Pau han viscut amb tanta intensitat les alegries, els dolors, els èxits i les incomprensions.

Era un super heroi?

PER A ELL TOT ÉS POSSIBLE

També Sant Pau se sentia feble, fràgil, inadequat, però tenia un secret que va confiar als seus amics: **“Tot ho puc amb Aquell que em conforta”** Havia descobert en la seva vida, la presència constant de Jesús, fins i tot quan tots l'havien abandonat. Pau mai es va sentir sol: Jesús estava al seu costat.

EL NOSTRE GRAN SECRET

Tot ho puc quan acullo i poso en pràctica les paraules de l'Evangelí: m'ajuden a discernir el camí que he de recórrer dia a dia, m'ensenyen com he de viure, em donen confiança.

Tot ho puc quan visc en comunió amb els altres perquè Ell ve enmig nostre i em sento ajudat per la força de la unitat.

és Vida

Abraham 15 anys

ÉS MOLT IMPORTANT COMUNICAR!

M. és un company de classe amb el que m'és difícil una relació. Fa alguns anys que tracto de viure La Paraula e Vida però m'era impossible veure en ell a una persona que havia d'estimar, com ens diu l'Evangelí. Com que sabia que jo era catòlic, es divertia parlant malament del cristianisme, com més em posava a la defensiva, més es divertia burlant-se de mi.

Com veia que no m'agradava que em tractés així, insistia encara més i les seves ofenses no eren només contra la meua religió, sinó també contra la meua persona.. No el suportava i cada vegada que arribava a classe no sabia com fer. Una vegada durant l'esbarjo estava disposat a fer-li pagar, fins i tot amb la violència. Afortunadament un amic em va frenar. Confesso que en aquell moment no em reconeixia a mi mateix.

Em sentia molt trist i vaig comprendre que aquesta situació no la podia viure sol. Vaig decidir comunicar-la al grup amb en qual tractem de viure la Paraula de Vida i els vaig demanar que m'ajudessin.

Quan vaig parlar amb ells, vaig adonar-me que era una ocasió en la que es posava a prova la meua Fe.

Amb la força del grup vaig comprendre que havia d'estar disposat a “posar l'altra galta”. Es feia més forta en mi la decisió i el compromís de tornar bé per mal.

La relació amb M. ha canviat i, encara que a vegades continua criticant-me, tracto de veure en aquesta situació el dolor que Jesús va viure quan es burlaven d'Ell. Això em dona noves forces juntament amb la unitat i les pregàries dels amics del grup.

T'ha passat alguna vegada alguna cosa semblant?

